

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 26 d'abril del 1933

SUMARI

A les cinc menys cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

El senyor Lloret fa constar el seu vot favorable a la proposició aprovada en la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Vallès i Pujals, relatiu a la situació anormal de l'Ajuntament de Vilabertran.

Respostes dels senyors Consellers de Governació i de Finances i rectificació del senyor Vallès i Pujals.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya.

És aprovat sense discussió l'article 51.

Article 52 : El senyor Duran i Ventosa defensa un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a aquest article.

Resposta del senyor Tauler, per la Comissió, rectificació del senyor Duran i Ventosa, intervenció del senyor Casanoves i rectificació del senyor Tauler.

Intervenció del senyor Conseller Delegat, resposta del senyor Duran i Ventosa i rectificació del senyor Conseller Delegat.

És rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyor Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

És aprovat l'article 52.

És llegit i aprovat sense discussió l'article 53.

Article 54 : El senyor Duran i Ventosa retira un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a aquest article i en defensa un altre.

Resposta del senyor Tauler, per la Comissió.

Intervenció del senyor Casanoves acceptant el vot particular, en nom de la Comissió.

És aprovat l'article 54.

Article 55 : La Minoria de Lliga Catalana retira un vot particular a aquest article, i el senyor Ventosa i Calvell en defensa un altre.

El senyor Casanoves, en nom de la Comissió, diu que no hi ha cap inconvenient en admetre la segona part d'aquest vot particular.

S'aprova l'article 55.

Article 56 : El senyor Ventosa i Calvell defensa uns vots particulars i s'acorda suspendre la sessió per tal de poder-se reunir la Comissió.

En reprendre's la sessió, es dona compte d'haver estat refosos els dos vots particulars de la Minoria de Lliga Catalana, en un article que passa a ésser el 55 bis.

Continua la discussió de l'article 56. Es dona lectura a un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana i a un altre de la Minoria Socialista, que són defensats, respectivament, pels senyors Duran i Ventosa i Ruiz i Ponseti.

En nom de la Comissió contesta el senyor Casanoves.

Rectificacions dels senyors Ruiz i Ponseti, Duran i Ventosa i Casanoves. Nova rectificació del senyor Ruiz i Ponseti.

Són rebutjats els vots particulars amb els vots a favor de les Minories de Lliga Catalana i Unió Socialista. Es dona lectura d'un altre vot particular de la Minoria de Lliga Catalana. La Comissió accepta aquest vot particular.

S'aprova l'article 56.

S'aprova la totalitat del capítol III del títol III.

Ordre del dia per a la sessió de demà.

S'aixeca la sessió a un quart de nou i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc menys cinc minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Delegat i Consellers de Governació, de Cultura, d'Agricultura i Economia i de Sanitat i d'Assistència Social.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

El senyor Lloret fa constar el seu vot favorable a la proposició aprovada en la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La situació anormal de l'Ajuntament de Vilabertran

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vallès i Pujals té la paraula.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: He de molestar l'atenció del senyor Conseller de Governació i eventualment, tal vegada, del senyor Conseller d'Hisenda, respecte a la situació anormal, extraordinàriament anormal, en què es troba l'Ajuntament de Vilabertran, del Partit de Figueres. Aquest Ajuntament fa dos anys que es veu en la impossibilitat de poder cobrar el repartiment d'Utilitats, que, com saben els senyors Diputats, en els Ajuntaments d'escàs veïnatge és gairebé l'únic mitjà d'ingrés que tenen. Fa dos anys que es veu impossibilitat de poder cobrar el repartiment d'Utilitats, repartiment fet amb totes les garanties legals i amb totes les aprovacions, inclús l'aprovació de la mateixa Generalitat, perquè en el moment d'anar a fer-se aquest cobrament, se'ls hi ha interposat constantment el Governador civil de la «província» suspent el cobrament del repartiment per perill d'alteració d'ordre públic.

Realment, tots sabem el que això significa, que és un recurs a què s'acudeix des de fa molts anys per a mantenir el domini del Ministeri de la

Governació i dels Governadors civils sobre els petits Ajuntaments en fer-los la vida impossible a pretext d'alteracions d'ordre públic. No és verosímil, no hi ha ningú capaç de creure que durant dos anys seguits en el poble de Vilabertran hi hagi perill que s'alteri l'ordre públic si es posa a cobrament el repartiment d'Utilitats. Per altra part, és natural que quan vagi un individu del poble a dir-los que si posen a cobrament el repartiment d'Utilitats s'alterarà l'ordre públic, el que sembla que haurien de fer els Governadors civils, és aplicar la llei a aquell individu que anuncia que s'alterarà l'ordre públic.

Deixant a part aquestes consideracions i moltes altres que per l'estil se'n podrien fer, el cas és que aquell Ajuntament des de fa dos anys no pot cobrar el repartiment d'Utilitats. No podent-lo cobrar no pot pagar les seves atencions i es troba apremiat pels seus creditors, donant-se la circumstància que entre els que l'apressen perquè pagui el que deu, hi ha la mateixa Generalitat, que reclama el pagament de l'aportació que aquell Ajuntament ha de fer a la Generalitat, i hi ha el mateix Governador civil que li té prohibit el cobrament del repartiment, que l'apressa també perquè pagui determinades coses que deu aquell Ajuntament. Finalment, ara darrerament, la Companyia d'Electricitat que subministra la llum a aquell poble, a la qual se li deuen dos anys d'aquest subministrament, ha amenaçat amb que tancarà la llum pública i que aquell poble quedarà a les fosques.

Davant d'això, d'aquesta situació anormal en què es troba aquell Ajuntament, vingué el traspass de serveis d'Administració Local, del Poder central, del Ministeri de la Governació, i dels Governadors civils a la Generalitat, i en aquest moment passava ja això a la jurisdicció de la Generalitat, i és la Generalitat la que ha de resoldre aquest afer. Jo particularment, com sap el senyor Conseller de Governació, i va fer-me l'atenció d'escoltar-me molt atentament, fa algun temps que ja vaig parlar d'aquest afer, però malgrat això no he aconseguit que el mateix hagi quedat resolt,

deixant expedita a aquell poble la seva acció perquè pugui posar al cobrament el repartiment d'Utilitats. Jo m'adreço al senyor Conseller de Governació, demanant-li d'una manera pública, com ho faig ara, i si cregués que no és de la competència d'ell, al d'Hisenda, pregant-los que facin que acabi l'anomalia en què es troba aquell poble, que realment no hi ha cap motiu per aquesta situació anòmala, perquè tothom sap en què consisteixen aquestes suspensions; no hi ha motiu per mantenir un poble en aquell estat, i que hi ha, en canvi, un motiu, perquè en aquell poble i en els altres que es trobin en situació anàloga, coneuguin d'una vegada que els serveis d'Administració Local han deixat de pertànyer al Poder central i depenen de la Generalitat i que no es pugui dir en cap poble que, depenent de la Generalitat, es continuen aplicant els mateixos procediments d'aquella viciosa actuació del Poder central que tan odiosa s'havia fet en tots els petits pobles de la nostra terra.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: La pregunta que m'ha adreçat el senyor Vallès i Pujals jo la coneixia ja a bastament per la conversa que havíem sostingut nosaltres dos respecte a l'Ajuntament de Vilabertran.

En realitat, és tal com ha dit, que els diversos Governadors de la «província» de Girona han suspès el cobrament del repartiment d'Utilitats per motius d'ordre públic. Després de l'entrevista que vaig tenir amb el senyor Vallès i Pujals, jo em vaig adreçar al Governador civil de Girona, dient-li a veure si per motius d'ordre públic considerava que havia d'estar en suspens el cobrament del repartiment d'Utilitats. Ell mateix contestà que no, i que immediatament comunicaria l'aixecament de l'ordre de suspensió de pagament. El fet és que encara no se m'ha comunicat l'aixecament d'aquesta suspensió. De totes maneres jo he de dir al senyor Vallès i Pujals que en realitat l'assumpte que s'ha plantejat aquí correspon al Conseller de Finances, perquè, degut a la divisió que s'ha fet de l'Administració Local, en el sentit d'Administració Local estricta, pertany al Conseller de Governació, i respecte a les hisendes locals en unió dels assumptes que afecten directament a hisendes locals, pertanyen al senyor Conseller de Finances. El senyor Conseller de Finances fa vuit dies que té aquest afer al seu poder, segurament no haurà pogut estudiar els expedients perquè són en nombre considerable, però crec que els estudiarà ràpidament, i jo instaré al Governador civil de Girona perquè digui si està aixecada la suspensió per motius d'ordre públic, i en el moment en què ho estigui crec que el Conseller de Finances donarà la seva autorització pel cobrament d'aquest repartiment d'Utilitats.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Dues paraules solament per a confirmar el que ha dit el meu company, el Conseller de Governació. Efectivament, fa uns vuit dies, junt amb tota una altra sèrie d'expedients que havien de passar de la Secció de Governació a la de Finances, vingué aquest expedient. El volum de tots aquests expedients ha fet que encara, com és molt lògic i natural, no hagi pogut estudiar-lo, i asseguro que, una vegada seguits els tràmits corresponents, serà estudiat amb tot interès i resolt amb justícia.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Jo agraeixo l'honor que m'han fet els dos senyors Consellers de respondre al meu prec i les afirmacions que han fet, tant el senyor Conseller de Governació com el de Finances. No dubto pas de llur paraula, i, per tant, en prenc bona nota, i sé que això portarà la tranquil·litat a aquell Ajuntament.

No obstant, permetin-me, a manera de comentari a allò que he dit abans, fer present que passa quelcom extraordinari en aquell Ajuntament, motivat, sens dubte, pel Governador civil de Girona. Tinc aquí, com veuen els senyors Diputats, un voluminós expedient format tot ell de cartes creuades entre aquest modest Diputat i el senyor Ministre de la Governació, quan l'assumpte depenia encara del Poder central, i tinc aquí una carta del senyor Ministre de la Governació, senyor Casares Quiroga, de data 24 de desembre del 1932, que diu: «Tengo el gusto de participar a usted que, desaparecidas las causas que motivaron la suspensión del cobro por vía de apremio del reparto de Utilidades de Vilabertrán, con fecha 16 del actual, se dejó sin efecto dicha orden de suspensión.»

Però no fou així, malgrat la carta terminant del senyor Ministre de la Governació. Aquesta era del 24 de desembre, i als pocs dies, el 21 de gener, hi ha una altra carta del mateix senyor Ministre, que diu: «Según me dice el Gobernador civil de Gerona, en el Ayuntamiento de Vilabertrán se está realizando actualmente una inspección a cargo de personal técnico de la Generalidad de Cataluña. Por este motivo se suspendió el procedimiento de apremio para la cobranza del reparto de Utilidades, y por ello también el Gobernador estima que no procede levantar la suspensión hasta que los técnicos le lleven el correspondiente informe.»

De manera que això vol dir que hi han unes resistències fortes al Govern Civil de Girona per aixecar aquesta suspensió, i quan no poden ja alegar motius d'alteració d'ordre públic, aleguen que hi havia una inspecció de funcionaris de la Generalitat. Aquella inspecció ja es va acabar; no va donar cap resultat. Avui no hi ha cap obstacle legal en el qual pugui emprar-se aquesta suspensió, i jo espero confiadament que, complint la seva paraula, de la qual no tinc cap motiu per dubtar-ne, el senyor Conseller de Finances resoldrà aquest afer.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: S'entra en la discussió de la totalitat del capítol III, del títol III. ¿Hi ha algun senyor Diputat que hagi demanat la paraula per a consumir un torn en pro o en contra de la totalitat d'aquest capítol? Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Si la V. S. ho ordena, es pot donar lectura a aquests quatre o cinc articles.

(Un senyor Secretari dona lectura als articles 51, 52, 53, 54, 55 i 56 del dictamen.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Com tots recordaran, en començar-se la discussió en general del títol III, el nostre benvolgut company Ventosa i Calvell va proposar que es discutís en conjunt tot el títol, separant allò que feia referència al Parlament, sobre el qual nosaltres vàrem fer algunes impugnacions de totalitat, i aplegant allò que es referia a la Presidència i al Consell Executiu, a l'objecte de què la discussió fos més global. Havent-se fet així, em sembla que no és necessari que ara fem una impugnació de totalitat, que ens portaria a fer discursos de caràcter general. Tan sols ens permetem demanar que quan es discuteixin alguns dels vots particulars que s'han presentat, com que serà molt difícil que la discussió es cengeixi a un article tan sols, la Presidència tingui la benevolència habitual en ella perquè ens permeti estendre'ns en consideracions sobre el conjunt d'un capítol.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, i amb molt de gust. Comença la discussió de l'articulat. El senyor Secretari tindrà la bondat de llegir el primer article d'aquest títol.

(Es llegit i aprovat l'article 51.)

(Es llegit l'article 52, i a continuació el vot particular presentat per la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Duran i Ventosa té la paraula.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Procurarem ésser molt breus perquè, com ja he dit anteriorment, la discussió global de totes aquestes matèries va tenir lloc ja fa algunes sessions. Desgraciadament com que hi ha hagut aquesta interrupció segurament motivada per les tasques parlamentàries, pot ésser que els senyors Diputats oblidin quelcom del que ja vàrem dir; no creiem, no obstant, que la possibilitat d'un oblit d'aquesta naturalesa pugui obligar als senyors Diputats a sentir novament la repetició dels nostres arguments. I en aquest sentit, procurarem cenyir-nos a la defensa d'aquest vot particular, amb unes consideracions generals conforme he manifestat abans.

Tots aquests articles, tot aquest capítol que es refereix a l'organització del Consell Executiu, adoleix d'una — permeteu-me la frase —, d'una certa timidesa en la resolució dels problemes més cabdals. Timidesa que ha fet que poc a poc anés quedant re-

duït un organisme cabdal de la Generalitat en un apèndix simplement de la Presidència de la Generalitat.

Segons l'Estatut que varen aprovar les Corts Constituents, la Generalitat es componia del Parlament, de la Presidència i del Consell Executiu. Són, doncs, aquests tres organismes separats, però són tres organismes que han de combinar-se en forma que puguin obrar conjuntament, però amb la personalitat pròpia que cada un d'aquests organismes li correspon.

Bé o malament, malament en el sentit nostre, bé segurament en el sentit dels Diputats de la Majoria que han donat la seva aprovació, s'ha anat resolent el problema de les relacions del Parlament amb la Presidència i de la Presidència amb el Parlament; però resta el Consell Executiu, i el Consell Executiu si llegim els cinc o sis articles a què s'ha donat lectura pel senyor Secretari, es veurà que segons aquest Projecte d'Estatut Interior, l'única cosa que cal que ens preocupem en l'organització del Consell Executiu és de la dotació que han de tenir els Consellers — la qual es deixa per una llei —, i quins han de signar les resolucions que emanin d'aquest Consell Executiu. I fora d'això, en el Consell Executiu no hi resta res, doncs per la lectura d'aquests cinc o sis articles es dedueix que tot emana de la Presidència, perquè el Consell Executiu no és més que una emanació de la Presidència mateixa. I en la redacció de l'Estatut Interior es veu que sols s'han de preocupar de la preparació de les lleis que vindran després per acabar de regular la dotació i signatures que hagin de posar-se en les resolucions del Consell Executiu. No obstant, hi ha un problema que és molt important; i aquest problema és el que hauríem de saber si és que entenem que volem obrar dintre d'un sistema parlamentari tan perfecte com sigui possible o si volem encara moure'ns dintre d'aquella nebulosa del sistema presidencialista i romanalles del règim monàrquic que semblen deduir-se del Projecte d'Estatut Interior que estem discutint. I aquest és el problema que es planteja en el vot particular que hem subscrit amb els companys de la Minoria de Lliga Catalana.

Segons el Projecte d'Estatut, el Govern fixa la denominació i les atribucions dels Departaments. Jo he dit abans que el Consell Executiu ve a ésser simplement una emanació de la Presidència, un apèndix de la Presidència. Efectivament; perquè aquí es diu que el Govern fixarà la denominació i les atribucions dels Departaments. Però com que el Govern i el Consell Executiu és el mateix; vol dir que és ell el que ha de fixar aquestes atribucions; però com que el Govern, el Consell Executiu, és nomenat pel President, això vol dir que en definitiva la Presidència serà la que farà això.

Ara bé: ¿Es que per ventura és això procedent, o bé fóra més pràctic, més parlamentari, més adient a aquestes normes de la democràcia de què a vegades tan parlem quan es tracta de casos generals, quan ens referim sols a orientacions molt vagues, però que generalment no troben les concrecions completes en els acords que haurà de prendre aquest Parlament? Què succeeix en molts països? En la major part dels països, ja ho sabem; i si acudim a aquest llibre del qual a vegades ens hem rigut, *Las Constituciones de*

todos los Estados de Europa y América, ens trobarem en què realment en molts països la distribució dels Departaments depèn del Poder Superior, del rei o del President. Però és que aquí on no hi ha una tradició monàrquica, on no hem creat un Poder moderador, on no hi ha un Poder presidencialista, és que aquí hem de conservar també aquestes romanalles del règim monàrquic? Perquè hem de veure la conseqüència en què ens trobem en el moment actual: primitivament, després del regisme absolut monàrquic que va precedir el regisme parlamentari, el rei nomenava uns senyors que l'ajudessin en l'obra que ells no podien realitzar directament, de servir a l'administració pública. I els reis varen ésser els que varen començar per fer una distribució del que després s'han dit Departaments ministerials, que abans no era més que una distribució de serveis. El rei nomenava, en primer lloc, alguns que tinguessin cura del que principalment els havia de proporcionar els cabals per a subvenir a les necessitats del país; després, procuraren distribuir els serveis i veieren que n'hi havia alguns que s'havien d'ocupar dels serveis de la defensa nacional, i llavors nomenaren el Secretari de Guerra; després convenia que algú s'entengués amb les nacions estrangeres, i es crearen les Secretaries d'Estat, i així de mica en mica, l'organització de l'Estat s'ha complicat, s'han fet les combinacions dels Departaments ministerials.

Però qui feia això? El rei. Qui ho fa a les presidències de la República? No oblidem que fora dels Estats Units i de Suïssa, a tot arreu, les Repúbliques han estat una conseqüència de la monarquia, han estat les Repúbliques les succeïdories de la monarquia, i per consegüent, han conservat unes tradicions monàrquiques i per això es conserven en alguns països d'una manera molt marcada, com a la República francesa, que té encara unes reminiscències monàrquiques i fan que l'organització dels Departaments ministerials es porti a la pràctica per l'acord del President de la República. Això és una conseqüència de la tradició d'abans.

Però a Catalunya no ens trobem en aquest cas. A Catalunya tenim l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, i segons ell, ens hem de moure dins d'una esfera d'acció clarament determinada. Tenim determinades atribucions que estan concretes en l'Estatut i que perfectament haurien pogut determinar-se en aquest Estatut Interior. Sabem del que podem tenir cura i del que no podem tenir-ne, perquè l'Estatut donat per les Corts Constituents i la Constitució mateixa de la República ens assenyalen d'una manera clara aquesta esfera d'acció.

Dissortadament no és pas molt extensa. I, per consegüent, jo pregunto: ¿No podríem nosaltres mateixos fer aquesta distribució? ¿Quins avantatges ha de portar que la Presidència de la Generalitat, que té moltes matèries de què ocupar-se, però que no són pas excessives, hagi de tenir aquesta llibertat per anar bé? ¿No sembla que s'hauria de crear un Ministeri d'Economia, i un Ministeri d'Agricultura, i d'Indústria, i de Comerç, i de Ramaderia, i de repoblació forestal, que tinguin determinades les esferes per a dis-

tribuir els seus serveis? Aquests són problemes que sembla que els haurien d'atendre per la seva pròpia autoritat i en virtut de l'exercici de les funcions que els hi són pròpies. Però, ¿és que necessita forçosament la Presidència de la Generalitat aquesta llibertat per a la distribució dels Departaments?

Ens trobem ja fa molt de temps en una de les moltes dificultats que crea aquesta llibertat de la Presidència de fer la distribució dels Departaments ministerials, i és que si aquesta varia en el curs d'un Pressupost, és difícil que pugui acoblar-se als serveis, ajustant-se a les previsions pressupostàries.

Conseqüència de tot això: ¿No seria més pràctic que fos el Parlament, que en definitiva és el Jutge de tot, el sobirà de tot, el qui imposés d'una manera estudiada, no per a cada cas concret, sinó en fórmula genèrica, quina és la distribució a donar als diversos serveis i a la qual podrien ajustar-se després, en fer les previsions del Pressupost?

Aquesta és la fórmula que propugna la Minoria de Lliga Catalana; això és, que la distribució dels serveis dels diversos Departaments s'hagi de fer pel Parlament mateix i no es deixi a la discreció del Govern.

Això, com he dit, té una certa importància, perquè ha de marcar quin és el criteri que l'actual Parlament vulgui donar respecte a les funcions pròpiament parlamentàries i a les funcions presidencialistes. Hem discutit aquí llargues vegades si estem en un règim presidencialista o si en volem un de parlamentari, i jo aprofito aquesta avinentesa per a dir, sortint al pas d'una interpretació que es donà una vegada a unes paraules meves, que jo no he defensat mai, que jo no he dit mai, que nosaltres volguéssim el sistema presidencialista. Jo no he dit res en contra del sistema parlamentari. El que vaig dir és que nosaltres entenem que estem en un sistema representatiu, dintre del qual hi cap la matització parlamentària i la presidencialista.

Sistema representatiu és tot aquell en el qual el poble no actua directament, sinó per mitjà dels seus representants. Per tant, tan sistema representatiu és el de Suïssa, com el dels Estats Units, com el de França, com el d'Anglaterra, i com el mateix d'Espanya. El que hi ha és que en uns països aquest sistema representatiu té la matització parlamentària i en d'altres té la presidencialista. Però això no és qüestió que haguem de discutir-la, perquè jo sóc poc partidari de què convertim el Parlament en una Acadèmia o un Ateneu, fent disquisicions de caràcter general, perquè al cap davall nosaltres no podem fer més que moure'ns dintre del motllo de l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, i aquest — sigui el que sigui l'Estatut de Núria, i siguin quines siguin les intencions dels que el redactaren — en la realitat actual no ens podem moure més que en un sistema parlamentari, sistema parlamentari que fa que tots els organismes de la Generalitat tinguin la seva rel, el seu fonament, tinguin la seva raó d'ésser en la voluntat del Parlament. I perquè és així, dic que dintre del nostre desig d'actuar escrupolosament en el fons de

l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, és que no podem oblidar el que diu aquest Estatut, aquest Estatut que no deixa el Consell Executiu a la voluntat de ningú més que del Parlament mateix.

No és cert com s'ha donat a entendre algunes vegades aquí que els Consellers tinguin simplement facultats executives com a delegats de les facultats del President de la Generalitat. De l'Estatut no es desprèn això, sinó tot el contrari.

El Consell Executiu té facultats pròpies, i de les discussions hagudes aquí semblava desprendre's el contrari. Respecto l'opinió del senyor Conseller Delegat i del President de la Comissió, però encara que n'estiguin convençuts, hi ha alguns senyors Diputats que, potser, no ho estan, i jo m'esforçaré en demostrar-ho.

Diu l'article 14 que la Generalitat està integrada pel Parlament, el President de la Generalitat i el Consell Executiu, i també es diu que les lleis interiors de Catalunya ordenaran el funcionament d'aquests organismes d'acord amb l'Estatut i amb la Constitució.

Es aquí, per consegüent, on hem de veure de resoldre aquest problema, com hem d'organitzar-ho perquè del Projecte que estem discutint es desprèn simplement que el Consell Executiu no és més que un delegat de la Presidència de la Generalitat, no se li donen funcions pròpies. Examineu aquest article i veureu com no hi han funcions pròpies, i jo dic que el Consell Executiu ha de tenir-les, perquè en el darrer paràgraf de l'article 14 es diu que el President i el Consell Executiu tenen funcions executives. No és, doncs, que el President tingui funcions executives simplement, sinó que el Consell Executiu té funcions pròpies.

¿Per què, doncs, en aquest Projecte d'Estatut, en aquest capítol III que fa referència al Consell Executiu no es determinen quines seran les funcions pròpies d'aquest Consell? Jo he procurat llegir detingudament tots aquests articles. Ni per un sol he trobat que tinguin unes facultats que li siguin pròpies. Comença per no dir, ni tan sols, que aquestes facultats de la distribució es determinen per mitjà del Parlament. Ja que l'article 14 ens diu que en les lleis interiors de Catalunya s'organitzaran aquestes funcions pròpies, semblaria lògic que aquí es determinés com actuaran els uns i els altres. El Consell, com dic, en el seu nomenament ja hem convingut tots, gairebé, que no pot tenir altre origen que el del President. És clar que la diferenciació podia provenir de què, com un record del que havien estat altres organismes catalans, com allò que s'havia provat en l'etapa anterior republicana, com en alguns d'aquests països de què parlen aquests llibres a què abans hem fet al·lusió, podria succeir que els delegats que componguin el Consell Executiu fossin nomenats pel Parlament mateix; però la Majoria d'Esquerra Republicana no n'ha estat partidària i nosaltres tampoc no n'hem estat partidaris, perquè els avantatges que això pogués portar són molt inferiors als inconvenients que indubtablement tindria. Creiem que el respecte al Parlament s'obté de la mateixa manera si les

persones designades per la confiança del President de la Generalitat han d'obtenir en cada cas la ratificació de la confiança del Parlament mateix. De manera que en aquest punt jo crec que està ben resolt i que no tenim necessitat d'anar-nos a plantejar un problema que només portés complicacions. Però allò de les atribucions, no. Allò de les atribucions és una funció que pròpiament és molt lògic que sigui del Parlament i que no veiem cap motiu perquè hagi de deixar-se a la disposició del President mateix o d'aquest propi Govern, un cop constituït, aquesta distribució de les seves funcions. És així que el Parlament és el que té al seu abast la fixació dels cabals i la distribució dels fons de la Generalitat, i, en fer el Pressupost, és el que diu quines quantitats desitja que s'apliquin als serveis de Justícia o als serveis d'Obres Públiques o als serveis d'Instrucció, com als diversos serveis que té la Generalitat. Doncs si el Parlament és el que ha de tenir aquesta facultat per a la distribució general dels cabals en tots aquests serveis, ¿com no l'ha de tenir per a fer aquesta distribució amb els Caps, amb la Direcció d'aquests mateixos serveis, davant dels quals hi ha d'anar un Conseller determinat.

Hem discutit ací llargament, moltíssimes vegades, si hem de donar una major o menor preponderància al Parlament i al President. Es va resoldre ja pels vots del Parlament en la discussió dels articles anteriors d'aquest Projecte d'Estatut Interior; però reflexionem-ho ara encara un moment — i permeteu-me aquestes curtes paraules que ara vull pronunciar d'orientació general — sobre de què les corrents modernes, és veritat que, com indicava un dia el senyor Casanoves, van a donar-se i a crear Governos forts. Potser sí; és evident que avui es vol que els Governos tinguin una determinada llibertat d'actuació. Aquesta llibertat d'actuació ¿l'han de tenir dintre de les orientacions generals que els doni el Parlament o no? Això és el que marcaria la diferència moral i política entre el règim presidencialista i el règim parlamentari.

El Sr. CASANOVES: Dintre del Parlament, naturalment; dintre les grans directives parlamentàries. Això mateix. Jo crec que encara que això tingui una relació directa amb aquest article, si volem posar-nos una mica d'acord amb els corrents dels temps i les tendències que està marcant l'opinió universal — potser perquè ens trobem avui en uns moments de crisi —, hauríem de mirar de deixar al Poder governant — President, Consell Executiu, el que sigui — una certa llibertat dintre d'unes orientacions determinades; però sí vull dir que no se'ls ha de donar unes facultats permanents. La tendència moderna — bona o dolenta, no som nosaltres ara aquí per qualificar-ho, perquè això serà la Història la qui determinarà d'aquí uns quants anys, la que podrà judicar això que en els moments actuals està passant —, la tendència moderna és que els Parlaments, quant són uns representants autèntics de l'opinió, es desprenguin en un moment donat d'alguna de les seves atribucions i les transfereixin a aquells que exerceixin el Poder en aquells moments crítics de la vida del país. Però una cosa és aquesta transferència ocasional o accidental dels propis poders del Parlament i altra molt diferent és el de donar a aquests poders unes facultats d'ordre per-

manent. Per això és pel que jo crec que valdria la pena a què reflexionéssim entre tots i veiéssim si es pot trobar una fórmula que garantís al Parlament tots els seus drets, deixant, però, al Poder superior governant totes les facultats necessàries per a l'exercici i la realització de les seves funcions pròpies.

Veiem el que està succeint avui en el món; fins en les majors democràcies els Parlaments es desprenen sovint d'aquestes facultats. A favor de qui? A favor d'un Roosevelt, President; a favor del Govern, a França; a favor d'un Govern del rei, a Anglaterra; a favor... no anomenarem tots els altres països que no podríem prendre com exemples de democràcia. Però ¿és que fan una donació o una transferència d'aquestes facultats amb caràcter permanent? No, perquè la transferència amb caràcter permanent és el que pot donar lloc a les tiranies. La transferència amb caràcter accidental és el que pot ajuntar aquests diversos elements que són necessaris perquè els pobles puguin progressar i, sobretot, perquè puguin resoldre els conflictes que la complicació de la vida moderna a cada moment estan creant.

En la resolució d'aquests problemes dintre d'aquest Projecte d'Estatut Interior de Catalunya, em sembla que això no s'ha previngut gaire; es fa abstracció d'aquestes facultats que arriben al Consell Executiu, d'una manera directa, del Parlament, i en canvi no es deixa prou llibertat a aquest mateix Govern per a actuar en aquests moments ocasionals. Jo voldria que el Govern i la Comissió pensés en si es troba una manera de resoldre això. No sé si m'explico prou bé; voldria dir que accidentalment, temporalment, per als moments de crisi, el Parlament pugui fer una abstracció de les seves pròpies facultats; però vull dir que sempre les pot reprendre. En canvi, si li donem aquestes facultats amb un caràcter permanent, tal com es fa en l'article que en aquests moments estem discutint — perquè amb caràcter permanent se li deixa al President que ho resolgui tot —, aleshores és quan tenim el perill d'anar a parar, no diré a la paraula «tirania», perquè crec que la paraula «tirania» a Catalunya, mentre sigui autònoma, és una paraula que no ha de tenir sentit, però quan menys pot donar lloc a què pugui haver-hi una confusió de poders, i si volem fer una llei catalana francament — el que hauríem de donar-li a una llei catalana, per la llengua i per l'esperit — hauríem de donar-li també un sentit ben català. I en aquest sentit català, hem de voler que sigui ben clara, que sapiguem ben bé quins drets i quines facultats tenim els uns i els altres; que el pitjor que podria esdevenir-nos és que se'ns digués que el Parlament ha dictat una llei i que després no sabem ben bé com hem d'interpretar-la.

Es en aquest sentit, senyors, que jo demanaria a la Comissió que reflexionés sobre aquest vot particular que la Minoria de Lliga Catalana presenta, vot particular que no té cap conseqüència política, més que la de deixar ben salvaguardats els drets mateixos del Parlament, drets del Parlament en una cosa fonamental, sense que això impedeixi per a res que el President, per la seva banda, i el Consell Executiu per l'altra, poguessin exercir plenament les seves funcions un cop haguessin estat nomenats per al càrrec. (*Molt bé!, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. TAULER : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER : Senyors Diputats : Es per a contestar concretament, en nom de la majoria de la Comissió, els punts de divergència entre el vot particular mantingut pels representants de la Lliga Catalana i la integritat de l'article, tal com la sosté la Comissió. Aquesta divergència rau en què, així com la Comissió en el Projecte dictaminat manté que la denominació i atribucions dels Departaments diguem-ne ministerials és facultat pròpia i exclusiva del Govern, en el vot particular de la Lliga Catalana es creu que hauria d'ésser, tant el nombre, com la denominació, com les atribucions dels Departaments, aprovat pel Parlament. A propòsit d'aquest vot particular, es tracta de voler fer suposar que emana del President, com a tal President, tot el que fa referència a aquestes facultats i a aquestes atribucions dels Consellers, i aquí s'ha de tenir en compte que no es tracta de President en el text d'aquest article, sinó que una cosa és el President i l'altra és el Govern, i en l'article es diu concretament que és el Govern qui fixarà la denominació i les atribucions, de manera que no és sols el President i, per tant, mai no es podrà dir que sigui una facultat pròpia i exclusiva del President de la Generalitat, sinó que serà facultat pròpia i exclusiva del President de la Generalitat amb els Consellers que formen el Govern. I en aquest respecte és natural que la majoria de la Comissió vulgui mantenir, i manté, el criteri que ha d'ésser el Govern el qui en tots moments pugui determinar el nombre i les atribucions dels diferents Departaments ministerials, perquè hi cal deixar un marge al Govern per tal que, d'acord amb les circumstàncies del moment, pugui variar l'estructuració, la denominació o el nombre d'aquests Departaments, i la pràctica ha demostrat que això és convenient. Pel demés, aquesta facultat del Govern no lleva facultats de cap mena al Parlament, perquè quan hi ha un canvi al Govern o d'estructuració, se'n dóna compte a la Cambra, se'n dóna compte al Parlament, i el Parlament, si vegés que amb aquella nova estructuració, o amb aquelles noves denominacions, o amb l'ampliació, o la restricció del nombre de Consellers hi hagués alguna cosa que no obeís a la realitat, no ja que fos arbitrària, el Parlament seria qui podria posar un límit a aquesta arbitrarietat o a aquestes excessives facultats que s'hagués atribuït. La denominació i l'estructuració dels diferents Departaments ministerials vénen forçosament condicionats per la diversitat de serveis, i aquests serveis poden ésser ara en un sentit i poden ésser el dia de demà en un altre sentit, i el que es cerca és la conveniència d'aquests serveis. Potser en línies generals, des d'un punt de vista objectiu que l'estructuració del Consell Executiu com voldria el vot particular de la Lliga Catalana, fos portat al Parlament i aprovat pel Parlament, on correspondria, seria com en moltes Constitucions hi és, en una llei posterior, en una llei complementària reguladora d'aquestes distribucions, reguladora d'aquesta estructuració, però mai com a precepte constitucional, i és en aquest sentit que la Comissió ha cregut que no ha d'ascendir dintre dels preceptes constitucionals de

l'Estatut anant a determinar aquest nombre, denominació i atribucions.

Pel demés, aquí no és el President el que ho resolgui tot, com s'ha volgut insinuar pel senyor Duran i Ventosa; el President per si sol no resol res, és el Govern; i més, tal com vé l'Estatut avui dia, encara menys facultats té el President per a poder resoldre per sí mateix. De manera que totes les resolucions que vinguin, no han d'ésser pel poder personal del President, que no hi és, sinó pel Govern i tots els Consellers. Per aquest motiu, la Comissió no pot acceptar el vot particular de la Lliga Catalana i manté el criteri sustentat en el dictamen.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Potser és natural que, així com jo no he tingut la sort de convèncer la Comissió, tampoc el digne company de la Comissió senyor Tauler no m'ha pogut convèncer. No m'ha pogut convèncer, perquè els seus arguments, malgrat ésser emprats amb certa habilitat, no resisteixen el més lleuger examen i em penso que, després del que digui, el mateix senyor Tauler haurà de venir, en el seu fur intern, a la meua argumentació. Tota l'argumentació del senyor Tauler està en què no és el President el que fa la distribució, sinó el Govern. Però, el Govern, qui és? No és solament que el Govern sigui nomenat pel President, no és això solament; sinó, ¿en quin moment és que el Govern fa aquesta distribució?

El Sr. CASANOVES: En el moment de constituir-se i cercar la confiança del Parlament. Ha d'ésser un Govern que respongui a la confiança del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casanoves: Un Vice-president del Parlament interrompen!

El Sr. DURAN I VENTOSA: No ho aclariria, només faria que confondre-ho més, però espero que no ho farà. ¿És que ha d'ésser el Govern dimitent el que fa la distribució? Evidentment que no. ¿És que és el Govern nou el qui fa la distribució? Però, ¿en quin moment ho fa? Si precisament abans que aquest Govern pugui ésser revalidat pel Parlament, aquesta distribució ja ens apareix feta, perquè al cap d'avall els nomenaments vénen ja fets pel President de la Generalitat a favor del Conseller d'Economia, de Finances, de Governació, de Cultura; ja s'han determinat, doncs, aquestes distribucions. Per consegüent, qui fa aquestes distribucions és qui el nomena, no pas el Govern que no pot començar a actuar fins que, precisament, ha estat feta aquesta distribució. «Está esto claro», que deia en Sol i Ortega.

El Sr. CASANOVES: En el moment de la consulta, els diferents membres consultats ja saben com s'estructurarà el Govern i la responsabilitat parlamentària que tenen.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyor Casanoves, molt distingit amic; si aquí vinguéssim a fer subtils corialesques, que tant ens critiquen els que no són advocats, potser podria argumentar així, però com que aquí discutim entre Diputats, no ens podem enganyar; el Govern no

comença a actuar fins que ha vingut ja aquesta distribució dels Departaments ministerials, i com que no l'ha fixat el Govern anterior, necessàriament l'ha de fer el President, que és el que els nomena.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. DURAN I VENTOSA: I ara queda l'altre argument que ha fet el senyor Tauler. Deu ésser degut a què m'he explicat malament; sempre estic disposat a reconèixer que puc expressar-me malament. Em sembla que no he dit pas que la distribució dels Departaments ministerials s'hagi de fer precisament en el Projecte de Constitució interior de Catalunya, que no hi estaria pas conforme, perquè el Projecte de Constitució interior de Catalunya, encara que no tingui d'ésser una cosa eterna ni potser gaire llarga, almenys ha de tenir una durada una mica superior a una llei normal, i una llei normal pot determinar en cada cas la major o menor conveniència de fer la distribució de serveis en una o altra forma, i si ara diguéssim que els Departaments han d'ésser quatre o cinc, podria perfectament succeir que d'aquí mig any, d'aquí un any, demà passat, creguéssim que s'ha de fer una altra distribució de Departaments. Per això s'ha de deixar al mateix Parlament amb la subtitilitat necessària per a fixar la distribució, denominació i atribucions dels Departaments; però, és que el vot particular ja ho determina així. No diu pas que la distribució dels Departaments hagi d'ésser feta en el Projecte d'Estatut Interior, sinó que diu: «El nombre, denominació i atribucions dels Departaments haurà d'ésser aprovat pel Parlament.» De manera que el Govern ho pot proposar, el President ho pot proposar, però en definitiva qui ha de dir la darrera paraula és el Parlament. Quedàvem aquí, que volíem obrar dintre del sistema parlamentari; però, ¿ho volem o no? ¿És que ho diem perquè sí o és que volem ajustar la nostra conducta a les nostres paraules? Si volem que sigui parlamentàriament, és evident que la nostra proposta de què la distribució sigui feta i aprovada pel Parlament n'hi hauria prou, i no hi ha necessitat que es faci dintre la Constitució, sinó que ha d'ésser dintre aquesta llei que per sota mà m'ha semblat entendre que el senyor Tauler també era partidari que es fes aquesta distribució per mitjà d'una llei. No m'estranyaria que els seus coneixements administratius i polítics li donessin a entendre que això fóra el millor, que fos el Parlament el que fes aquestes distribucions. En canvi, si en lloc d'aprovar-se aquest vot particular, s'aprova l'article 52 amb la redacció que la Comissió li dona, aleshores resta tancada la porta a aquesta nova llei, perquè l'article 52 diu clarament: «El Govern fixarà la denominació i les atribucions dels Departaments.» Si és el Govern el qui ho farà naturalment, que no resta més que l'última instància parlamentària. I permeteu-me aquest darrer argument. Ja sé que s'em podrà dir: Oh, és que quan el President de la Generalitat presenta un nou Consell Executiu al Parlament, el Parlament pot negar-li la seva confiança. Entenem-nos; el Parlament pot negar la seva confiança en tot temps a un Consell Executiu, però un Parlament conscient dels

seus deures i que vulgui ésser un fidel intèrpret de l'opinió pública, no anirà a negar la confiança a un nou Consell Executiu simplement perquè hagi creat un Ministeri de Finances per comptes d'un Ministeri del Tresor, o un Ministeri d'Economia per comptes d'un Ministeri de la Indústria i Comerç. Això seria suposar que el Parlament ha de fer un ús esquisit, mesquí, petit, de les seves pròpies atribucions. El Parlament donarà o negarà la confiança a un Consell Executiu designat pel President, segons les orientacions polítiques que vulgui donar, però per una petitesse, de si ha de distribuir els Departaments en aquesta o en aquella altra forma, no ha de negar-se-li la confiança a un Consell Executiu que el President de la Generalitat li presenti. És per això que si fos possible — no tinc molta confiança, potser no en tinc cap —, que si fos possible que en un moment donat ens abstraguéssim d'aquestes petites coses, d'aquests amors pròpis, de si és la Minoria que proposa, de si és la Majoria la que ha de votar, si ens poséssim una mica per damunt d'això, jo crec que no fóra molt difícil que el propi Consell Executiu actual i que la Comissió d'Estatut Interior acceptés la suggerència d'aquesta Minoria de Lliga Catalana.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Unicament per a explicar la meua interrupció, sense perjudici de què rectifiqui després el senyor Tauler. Subscriu totes les paraules que ha pronunciat en nom de la majoria de la Comissió el senyor Tauler; únicament i exclusivament vaig ara a explicar la interrupció que m'he permès la llibertat de fer al senyor Duran i Ventosa. De totes maneres, i abans d'entrar en l'explicació, voldria fixar d'una vegada el fet de què hi ha l'article 52 que diu: «El Govern fixarà la denominació i les atribucions dels Departaments», en relació amb l'article 40 que diu: «El President nomena i separa lliurement els Consellers que constitueixen el Govern». Per tant, no és funció, ni atribució de la Presidència, en aquest sentit estricte de la paraula, el fer aquesta distribució de carteres o de Ministeris. El senyor Duran i Ventosa, naturalment, deia: Hi ha un Govern que desapareix perquè li manca la confiança del President o la confiança del Parlament. Immediatament el President nomena els Consellers, i en el seu Decret va ja la relació de carteres, però per l'experiència del senyor Duran i Ventosa en coses polítiques no se li amagarà que, abans de constituir un Govern, un President analitza l'ambient parlamentari. Es produeix la crisi per unes causes i s'ha de cercar un Govern que tingui la confiança immediata del Parlament. A més, sovint — i em sembla que el mateix senyor Ventosa i Calvell, no ho recordo bé, havia format part del Ministeri nacional — com en el cas del Ministeri nacional en el qual hi entrava el senyor Cambó quan es va constituir, abans de distribuir-se les carteres es va reunir amb la plenitud col·legiada el Govern per a fer la distribució. De manera que no fou en aquell cas ni el mateix rei el qui distribuï les carteres...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Carteres, no; noms.

El Sr. CASANOVES: Tots eren a la Cambra règia, i em sembla que era l'any 19 o el març de l'any 18 que es constitueix el Ministeri, i després de realitzades les consultes pel rei, compareixen tots els ministrables, i aleshores el Govern, tots els que gairebé innominadament formaven el Ministeri, es distribueixen les carteres, i fou aleshores que inclús es va a algun Ministeri d'aquells ocasionals i de circumstàncies per a satisfer l'ambient polític que hi hagués a la Cambra. No crec que hagi dit cap error històric.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Permeteu-me una interrupció. ¿Veu la V. S. com hi han romenalles monàrquiques en tot això? Fins aquest exemple el treieu d'un cas del rei.

El Sr. CASANOVES: No, no; jo us he posat l'exemple perquè es vegi la constitució d'un Govern mal orientat pel rei — precisament per això el varem treure —, però demostratiu de què en la constitució d'un Govern es cerca precisament la confiança de la Cambra; i en aquest sentit trobaríem que la Presidència, en voler fer aquestes designacions, faria les consultes necessàries.

A més, es despenia de les paraules del senyor Duran i Ventosa, com si la Presidència, inhibint-se de tot l'estat parlamentari i polític, no vingués ja impulsada per una realitat que l'obligués a fer unes determinades carteres. Els serveis són els de Sanitat, són els d'Assistència, són els de Treball, són els de Finances, són tots aquests; si realment passés per la fantasia d'un President nomenar un Ministeri que creés capritxosament les carteres, aleshores quin dubte hi ha que fóra una fantasia que no respondria a la realitat i no tindria la confiança de la Cambra.

En quant a l'argument al qual la V. S. s'avançava en dir que es podria argüir que el sol fet de què vingui la Cambra i ratifiqui la confiança a aquell Govern, ja és una aprovació posterior de la divisió de Ministeris i carteres, evidentment el President imprimeix al seu Ministeri una orientació política, però també hi ha en la distribució de carteres una divisió de treball, una distribució i un equilibri i una relació dels diferents Ministeris. I, naturalment, el fet de què el Parlament aprovi aquest Ministeri amb l'orientació política i amb la distribució de treball, aprova en definitiva, d'una manera potser no tan casuística com voldria el senyor Duran i Ventosa, però global i general, la distribució d'aquests Ministeris. Amb aquestes paraules crec jo que he donat l'explicació de la interrupció que he fet a la V. S.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Senyors Diputats: Només perquè el senyor Duran i Ventosa no es prengui a descortesia el que jo no li contesti, perquè en quant als tres punts de divergència entre el que ha fonamentat el vot particular i el que jo he fonamentat la impugnació, el President de la nostra Comissió, senyor Casanoves, s'ha ocupat almenys, si no dels tres aspectes, de dos.

En quant al primer aspecte, si és el Govern constituït pel President sol abans d'anomenar

els Consellers, o el Govern amb els Consellers el que fa l'estructuració de la divisió, ho ha exposat ja l'amic Casanoves. En quant al segon, sigui la presentació del Govern nou a la Cambra per aconseguir la ratificació de confiança, també s'hi ha referit el President de la Comissió. Així és que no em resta ja més que el tercer extrem; el tercer extrem, que és aquell referent al que jo insinuava en la meua modesta impugnació amb un punt de vista general de què potser seria convenient regular-lo, estructurar-lo dintre d'una llei complementària apartada completament de la Constitució, i que aquesta llei, naturalment, que per a tenir sanció, hauria de venir dintre del Parlament.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Dintre del criteri que indica el senyor Tauler, aleshores potser podríem posar això : El Govern fixarà la denominació i atribucions dels Departaments de conformitat a una llei general que dicti el Parlament. Si ho voleu d'aquesta forma, pot acceptar-se.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Encara que és propòsit del Consell Executiu, del Govern, intervenir el menys possible en aquestes discussions de l'Estatut Interior, deixant com és lògic i natural que sigui la Comissió la que porti el pes del debat, com que es tracta d'un problema que tan directament afecta al Govern com és el de les atribucions del Consell Executiu, i com que el senyor Duran i Ventosa ha indicat encertadament en el seu parlament que pel fet de guanyar temps no es faria un debat de totalitat sobre aquest títol, però que de totes maneres en la discussió d'alguns dels articles — interpretació que ha acceptat la Presidència — es podria donar a la discussió una certa amplitud en tractar-se algun tema que sortís del marge restringit d'aquest article, jo m'he cregut amb l'obligació d'aixecar-me en nom del Consell Executiu a recollir alguna part del que ha dit el senyor Duran i Ventosa, per a fer una aclaració en nom del Consell en allò que fa referència a les seves atribucions i funcions. Jo no voldria entrar, sobre tot no hi voldria entrar per a no allargar la qüestió, en la discussió d'allò que és específic d'aquest article, i que ha donat motiu a les rectificacions, ja prou clares, primer del nostre company Tauler i després del nostre company Casanoves. De totes maneres jo voldria, una vegada més, recollir, per a deixar clara aquesta cosa, aquells conceptes que ells han indicat, sobretot aquell que ja exposava d'una manera concisa el nostre amic senyor Casanoves, quan indicava que no podia parlar-se d'aquest article, sense lligar-lo amb l'article 40 de l'Estatut Interior; perquè fa tot ell com una cadena, la qual es descompon en tres temps. Aquest article 40 és el que diu que el President nomena els Consellers. Aquest és el primer temps : el President els nomena. Després ve, en la primera deliberació del Consell, com un

refrendament del Consell, ja una vegada constituït, una vegada els Consellers estan nomenats ja directament en ús de les seves atribucions pel President, aleshores el Consell aquest els refrenda, fixa la denominació, la mateixa que li hagi pogut donar, la que el Govern cregui, i limita les atribucions de cada un dels Departaments; de manera que ja és el primer refrendament que fa el Govern. Després ve a presentar-se el Govern al Parlament, tercera etapa en la qual ve la darrera paraula de què parlava el senyor Duran i Ventosa quan deia que en un estricte règim parlamentari és el Parlament el qui ha de dir la darrera paraula, i efectivament, el Govern ve aquí i és el Parlament el que diu la darrera paraula. Jo crec que l'assumpte no té molta importància, però voldria marcar-ho d'una manera ben clara.

Deixant doncs aquesta part de l'article, jo he d'indicar al senyor Duran i Ventosa la part del seu discurs en la qual jo crec que té més importància, perquè se n'ha vingut parlant aquí diverses vegades i jo no voldria que quedés surant en l'atmosfera aquest sentit pejoratiu d'aquest organisme que ha d'ésser els tres cossos que constitueixen l'estructura política catalana, que és el Govern o Consell Executiu.

Deia el senyor Duran i Ventosa que es podia considerar el Consell Executiu, en la forma que estava en l'Estatut, com un apèndix de la Presidència, i jo he de dir que em sembla que és una apreciació tan forçada del text, és una tesi tan estiragassada, que un que veritablement llegeixi l'Estatut Interior sense apassionaments, d'una manera objectiva, mai podria donar aquesta interpretació que donen les VV. SS. a aquesta part de l'Estatut Interior. Perquè ells deien : «¿quina és la funció del Consell Executiu?». Jo crec que ressurc d'una manera tan clara, no sols aquest text, sinó de tots els conjunts dels textos polítics, que és el desig d'estiragassar la qüestió, el que fa enterbolir-la amb una sèrie d'interpretacions que no són les adients.

Si no fos prou, seria suficient la definició amb què comença aquest títol per a fixar ja d'aquella manera taxativa quines són les funcions del Consell Executiu. N'hi hauria prou amb l'article 51, el primer d'aquest títol, quan diu : «El Consell Executiu o Govern»; n'hi ha prou amb aquesta paraula, «Govern», per ja deixar marcades d'una manera taxativa quines són les funcions del Consell Executiu. Són aquestes : totes les funcions de Govern. El Consell Executiu el designa el President de la Generalitat, però una vegada està designat pel President de la Generalitat, tal com deia jo en la interrupció que havia recollit, encara que fos tàcita, el senyor Duran i Ventosa, les atribucions del Govern són absolutament completes i plenes del Consell Executiu o del Govern. Potser allò que diuen les VV. SS. vingui facilitat pel fet de què són tan clares les funcions de Govern que en l'Estatut Interior es fixen. De manera que el que allí figura, en l'Estatut, són : El Govern no farà això, no farà l'altre; és a dir, les limitacions que per una banda li posi el President, i que per altra li posi el Parlament. Però el fet és que nosaltres agafem un cos d'atribucions, unes funcions plenes, i que després nosaltres en aquestes funcions de Govern que formen un cos

complet, diem que estan limitades en un sentit i en treiem aquella part petita, aquell marge reduït en el qual hi ha la intervenció presidencial, i a aquell altre marge de dependència subordinada a la sobirania del Parlament que representa al Parlament.

I això jo ho veig tan clar, d'una diafanitat tan extraordinària, que en dir que el Consell Executiu o Govern és el que té les funcions executives del Govern, de cap de les maneres puc comprendre com es poden fer aquestes interpretacions forçades, a les quals abans em referia.

Aquesta és l' aclaració i l' explicació que jo tenia el desig de fer d' una manera clara i categòrica. Nosaltres creiem que el Consell Executiu o Govern té una plenitud de funcions que li donen una importància cabdal en el desenvolupament de la nostra vida política, que són, en la majoria dels altres Governos del món, unes funcions de Govern. He dit.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No és solament per un deure de correcció parlamentària de contestar les assenyades paraules del senyor Conseller Delegat. És, a més, perquè el senyor Conseller Delegat ha vingut a plantejar aquí el problema en una forma realment sorprenent. Confesso que — usant d' aquella frase una mica ridícula — «no salgo de mi asombro», perquè ara resulta que després d' haver cregut que tota la funció essencial dintre de la Generalitat corresponia al Parlament, i d' haver reconegut tots el paper predominant que dintre de la Generalitat té el President, el senyor Conseller Delegat ens ve a dir que el tot d' aquest organisme és el Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Jo no he dit això.

El Sr. DURAN I VENTOSA: I això ho deia en una frase — no vull molestar a ningú en el sentit de parlar de les coses advocadesques —, però el senyor Pi i Sunyer, que alguna vegada hem pensat: «no entén prou bé aquest concepte, perquè no és advocat», aquesta vegada ha actuat com un perfecte advocat, i ha fet arguments perfectament advocadescs, perquè ens ha dit que el Consell Executiu té la plenitud d' atribucions degut a què l' article 51 diu...

El Sr. CASANOVES: Demano la paraula en nom dels Advocats. (*Rialles.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: ...«El Consell Executiu o Govern es compon del President de la Generalitat i dels Consellers». No és, senyors Diputats, que ens hagués passat desapercebudes aquestes paraules «o Govern», paraules «o Govern» que nosaltres no critiquem, però que han estat introduïdes, així ho creiem, sols per a fer bonic, però pel que es veu té molta més transcendència perquè en l' Estatut aprovat per les Corts Constituents no se'n parla de Govern. En aquest Estatut aprovat per les Corts Constituents es diu simplement «el Consell Executiu», «el President de la Generalitat i el Consell Executiu». Ja ens en donàrem compte de què aquí venien entremig les paraules «o Govern», és a dir, que el mateix es pot dir Consell que Govern; no ens molestàrem per això, ningú hi ha fet cap observació. Però anar a deduir que perquè diu aquí «o Govern»

vol dir que aquest ja té totes les atribucions que no tinguin els altres organismes de la Generalitat, que és el que sembla desprendre's de les paraules del senyor Conseller Delegat, això sí que em sembla que és una mica massa.

Dels articles d' aquest capítol III es desprèn que el Projecte d' Estatut Interior regula només aquesta denominació del Consell Executiu, que anomenen ara Govern. Després aquestes facultats que segons la V. S. que té el Govern, i que segons nosaltres explícitament vol dir que qui les té és el President de la Generalitat, facultats de fixar la denominació i les atribucions als Departaments, i després l' article 53, ja solament parla dels honors, dels sous i de les prohibicions que tinguin els senyors Consellers. Després el de que el Govern haurà de dimitir en els casos que determina ja l' Estatut, i que els Decrets i els Reglaments seran signats pel President i pels Consellers. De manera que exceptuant allò dels honors i de les prohibicions, o siguin les incompatibilitats, en tot aquest article no es fa més que regular la signatura.

Ja comprenc que era una tasca potser massa difícil per fer-la en un Projecte de Constitució interior, la de fer la determinació o la declaració de quines són les facultats que ha de tenir un Govern o Consell Executiu; quines són les facultats pròpies del President, sobretot en quant en aquest mateix Estatut Interior es diu que l' un i l' altre tenen funcions executives. Sí: era una tasca realment difícil l' anar a determinar quines són les funcions executives del President i quines les que tingui amb caràcter propi el Consell Executiu i quines seran les que sols tindrà com a delegació del President. I és per això, perquè considerem molt difícil fer aquesta determinació dintre d' un Projecte d' Estatut de Constitució interior, és pel que ens inclinem a aquesta orientació compartida pel senyor Tauler de què es fes una llei que vingués a regularitzar l' Administració interior de Catalunya; perquè si hem d' anar a parar a aquestes atribucions absolutes que el senyor Conseller Delegat creu que ha de tenir el Consell Executiu, aleshores potser serà massa perillós, perquè resultarà que no ha estat elegit pel Parlament, per més que hagi de tenir la seva confiança, però que en definitiva serà designat pel President, tindrà més atribucions que el President mateix, i això ens portaria a unes confusions de les quals hem de procurar fugir i evitar en tot el possible.

De les paraules del senyor Conseller Delegat he deduït que tot allò que d' una manera franca i terminant no es priva al Consell, és el Consell el qui pot fer-ho; francament, això em sembla que sobrepassa quelcom la mateixa intenció del senyor Conseller Delegat. I si fos així, encara amb més motiu, de què nosaltres insistíssim en la petició de què vingui una llei que reguli les atribucions dels diversos Departaments ministerials, perquè si no es fa així anirem a parar... jo no voldria emprar la paraula «tirania», però sí puc dir que anirem a parar a un excessiu monopoli de facultats per part del Consell que encara en aquest cas diríem que ofereix menys garanties que la Presidència mateixa de la Generalitat, la qual, en

definitiva, té una responsabilitat davant del Parlament.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: I el Consell Executiu també. El Consell té responsabilitat col·lectiva i individual.

El Sr. DURAN I VENTOSA: El senyor Conseller Delegat ens ha dit que això s'ha de lligar en l'article 40, que diu que el President de la Generalitat serà el qui nomenarà i separarà lliurement els Consellers que constitueixen el Govern. I aquí és on ve l'allusió que jo he fet en dir que hi ha una pila de moments: el moment en què el President designa els Consellers i designa només els senyors a, b i c, i després aquests senyors es reuneixen i constituïts en Govern fan aquesta distribució.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No, no. Refrenda o modifica.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Doncs si refrenda, en aquest sentit es dona la conformitat a la versió que donava jo.

Però jo no voldria insistir sobre això; però aquesta mateixa paraula «refrendar» ve a demostrar el que deia de què aquí no hi ha més que unes reminiscències monàrquiques, un rastre de tradició...

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No, no. Refrenda el Consell Executiu.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Una tradició que s'ha conservat potser perquè s'ha anat copiant d'altres Constitucions, però...

El Sr. CASANOVES: Si ve de les Constitucions de la postguerra!

El Sr. DURAN I VENTOSA: Però no de la Constitució de la República; perquè en aquesta sí que es determinen d'una manera més clara quines són les funcions pròpies del President i quines són les que aquí equivaldrien al President de la Generalitat, que és el President del Govern. En la Constitució de la República es donen unes facultats expressives, determinades d'una manera concreta a la Presidència del Consell de Ministres que vénen a equivaldre, dintre d'una certa similitud, sols similitud, a la Presidència de la Generalitat; però després, al Consell de Ministres i als Ministres hom els dona unes facultats expressives i es diu com dirigirà cadascú el seu Departament. Tot això hauria de fer-se dintre d'una llei i crec que fóra molt convenient que la Constitució interior permetés l'estudi d'una llei d'aquesta naturalesa. Però és clar, de totes maneres, que si la Comissió i el Consell Executiu ho entén així, nosaltres no hem d'insistir perquè no és el nostre propòsit allargar aquesta discussió.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Poques paraules anem a dir, perquè no voldríem caure en el vici de donar a la nostra intervenció un caire advocadesc al qual es referia el senyor Duran i Ventosa. Però ja que parlo d'això i veient la preocupació que tenen els senyors de la Minoria de Lliga Catalana sobre les meves aptituds professionals en relació a unes o altres activitats, he de repetir el que ja he dit públicament diverses ve-

gades, o sigui que jo estava molt satisfet de la carrera que tinc perquè crec que precisament el fet d'ésser enginyer industrial, quan un home després s'ha de lliurar a una sèrie d'activitats que no són exactament les pròpies d'aquesta especialitat d'estudis, encara que moltes d'elles tinguin punts de contacte, li donen una formació espiritual, un fons d'objectivitat que fa que vegi les coses d'una manera més desapassionada i més clara que quan no té aquesta professió que fa veure les coses amb la seva realitat objectiva i sense apassionaments ni construccions artificioses que donen altres carreres...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Totes les professions són dignes.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: ...sense que això pugui significar en el més mínim, censura per a cap professional.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Ja són perillosos, ja, els enginyers!

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Aquesta carrera fa o permet veure les coses amb un sentit de major objectivitat, com ja he dit. Però deixem això a part i passem a recollir dos punts del discurs del senyor Duran i Ventosa.

En primer terme, he de dir que en la interpretació de les paraules, per més subtil que sigui la del senyor Duran i Ventosa, jo em quedo amb la que jo li doni. Jo no he dit, no he volgut dir-ho—i si ha pogut semblar que ho deia, no era aquesta la meua intenció—que el Consell Executiu hagi d'ésser la clau de volta de la Generalitat. Jo he dit que cada un dels tres organismes, Presidència, Consell Executiu i Parlament, té les seves funcions pròpies, funcions delimitades i en ordre a les quals en totes les Constitucions del món figuren els mateixos organismes o organismes semblants dintre d'aquestes normes o pautes de Parlament, Consell Executiu i Presidència. I tots ells compleixen llur missió amb plenitud de funcions, amb dignitat de funcions i tots estan a la mateixa alçada i no n'hi ha cap que dintre de la seva esfera hagi de sortir-se de la mateixa per irrumpir a la dels altres.

En quant a l'extrem cal tenir en compte que des del primer article en el qual es parla d'aquestes qüestions, es diu Consell Executiu o Govern, ja es veu quines són les funcions. Cada paraula respon a una definició; i la paraula «Govern» certament és més clara per la massa; la gent ho comprèn millor; però des d'un punt de vista d'especialització pels que entenen d'aquestes qüestions, el dir Consell Executiu veuen també molt clarament quines són les funcions pròpies d'aquest Consell Executiu, o sigui, que entenem que són les funcions executives.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'accepta aquest vot particular? (*Veus de denegació en la Majoria.*) Resta rebutjat, amb el vot a favor dels Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

¿No hi ha cap altre vot particular presentat a aquest article? ¿S'aprova l'article? Resta aprovat l'article 52.

(*Es llegit l'article 53. Com sigui que ha estat retirat l'únic vot particular que hi havia presentat, és aprovat l'article.*)

(*Es llegit l'article 54, i a continuació el primer*

dels vots particulars presentats per la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : No per a insistir, perquè ja està discutit, però sí per a fer constar que nosaltres entenem que el Govern sempre haurà de dimitir quan se li retiri la confiança.

El Sr. CASANOVES : Això passa a tots els Parlaments.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Sempre que el Parlament deixi de tenir la confiança en un Govern, el Govern haurà de dimitir. Però per a nosaltres pot retirar-se aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Resta retirat el vot particular.

(Es llegeix un altre vot particular.)

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : També, en realitat, aquest vot particular ha quedat defensat amb les manifestacions que he fet abans, i si llavors no he convençut les VV. SS., no crec que repetint ara els arguments pugui convencer-los.

Es tracta de què es defineixin d'una manera anàloga com en la Constitució de la República, les funcions dels diversos elements que constitueixen aquest organisme de Govern. Per això proposem que el President de la Generalitat dirigeixi i representi la política general del Govern, però que als Consellers correspongui l'alta direcció dels serveis públics assignats als diversos departaments.

Si no fos per aquesta mena de dificultat que hi ha sempre perquè les minories portin el convenciment a l'ànim de les majories, no hi hauria inconvenient, al meu entendre, en què s'acceptés això, que tinc el convenciment de què està també en l'ànim de la majoria. Tinc el convenciment de què el Consell Executiu i la Comissió han d'estar d'acord en què el President ha de dirigir la política general i els Consellers han de resoldre els problemes de llurs respectius Departaments, i això és el que diu el vot particular. Esforçar-me en convèncer les VV. SS. d'això, és voler convèncer els convençuts; allò difícil és que el convenciment es converteixi en una realitat.

El Sr. TAULER : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER : Per a indicar al senyor Duran i Ventosa que l'article 41, en el seu primer paràgraf transcriu literalment el primer paràgraf del vot particular de les VV. SS. De manera, que el que es demana en aquest vot particular ja queda inclòs en el susdit article.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Però no parla dels Consellers.

El Sr. TAULER : No en parla, però és una cosa inherent, de manera que, encara que no consti d'una manera expressa, ja es sobreentén.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Per aquest sistema de què es sobreentén que quan hom diu el Govern, se sap el que vol dir Govern, i quan es mencionen els Consellers, ja se sap el que són els Consellers, d'aquesta manera seria senzilla la confecció de les lleis. Les lleis es redacten perquè les entenguin fins els més llecs. En aquest cas els Consellers no aconsellen, sinó que actuen i resolen, i perquè resolguin, hauria de fer-se constar en una llei.

El Sr. CASANOVES : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES : Potser no estem tan lluny com sembla. Realment, com ha dit el senyor Tauler en nom de la Comissió, el President de la Generalitat dirigeix la política general del Govern que és el que les VV. SS. desitgen en el vot particular, i que ja és a l'article 41.

La diferència està en l'esment que es fa en el segon paràgraf, i potser aquest article 41 s'hauria de redactar més d'acord amb el que diu a l'article 46, però havent canviat impressions amb la Comissió, em sembla que no hi ha inconvenient en admetre aquest vot particular de la Minoria Regionalista, que confirma un dels extrems de l'article 41 i defineix la funció dels Consellers.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Per a donar les gràcies per aquesta atenció i demanar que en fer-se la redacció no es repeteixin els conceptes.

El Sr. PRESIDENT : S'addicionarà en el moment oportú, en fer-se la redacció. S'aprova l'article? Resta aprovat. Article 55.

(Es llegeix l'article 55, i a continuació el primer dels vots particulars presentats per la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Com que ja és una qüestió que ha estat discutida en tractar de l'article 46, no tenim inconvenient en retirar-lo.

El Sr. PRESIDENT : Resta retirat aquest vot particular.

(Es llegeix un altre vot particular.)

El Sr. PRESIDENT : Algun dels signants vol parlar? Té la paraula el senyor Ventosa.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Si la Comissió examina objectivament, com és el mètode que defensava el senyor Conseller Delegat...

El Sr. CONSELLER DELEGAT : En enginyeria.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : ...el vot particular presentat per aquesta Minoria no tindria inconvenient en acceptar-lo, perquè precisament aquest vot particular està en relació amb una interpretació sostinguda per la Majoria quan es discutia l'article 46 d'aquest mateix Estatut.

Llavors es deia que els Projectes de Llei ha-

vien d'ésser autoritzats pel President de la Generalitat i nosaltres dèiem : ¿Què significa aquesta autorització? ¿És que el Consell no ha de determinar, no ha d'aprovar els Projectes que han de presentar-se al Parlament? ¿No ha de deliberar sobre d'ells? A nosaltres ens semblava que era una facultat essencial per al normal funcionament del Consell.

Aquest article, per consegüent, ens sembla que respon a aquest objectiu. Diu el vot particular que els Consellers hauran de sotmetre a la deliberació i a la decisió del Consell tots els Projectes de Llei que hagin de presentar-se al Parlament; és a dir, que no hi pot haver un Conseller que comptant amb la conformitat del President de la Generalitat sense previ acord del Consell, presenti al Parlament un Projecte de Llei.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: O un Decret.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: I diu també: «Així com tots els Decrets i disposicions que per llur importància siguin per la llei reservats al Consell», és a dir, que aquest vot particular tendeix a donar un contingut, una definició a les atribucions i a les facultats del Consell Executiu, dient que el Consell Executiu ha de deliberar i que tots els acords després de la deliberació que es refereixi a Projectes de Llei hauran de sotmetre's al Parlament així com els Decrets de caràcter general que hauran de dictar-se.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Això es sobreentén.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Diu el senyor Conseller Delegat que això queda sobreentès, però nosaltres entenem que aquesta definició és tan necessària com la de molts punts de l'Estatut i, per tant, no veiem cap inconvenient en què pugui acceptar-se aquest vot particular.

El Sr. CASANOVES: Realment, aquest vot particular la Comissió no té cap inconvenient en admetre'l; es podria refondre en la segona part del vot particular anterior, formant-ne un, i potser d'aquesta manera es donaria una personalitat més acusada als Consellers i al Govern, col·lectivament, en tots els aspectes. De manera, que s'admet aquest vot particular, sense perjudici de donar una reducció definitiva a l'apartat del vot particular anterior. (*Mostres d'assentiment en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. PRESIDENT: Resta per tant admès aquest vot particular i ja es donarà la definitiva redacció. S'aprova l'article 55? Resta aprovat. Article 56. Hi han vots particulars.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: He demanat la paraula, no precisament per aquests vots particulars, sinó per a demanar a la Presidència i a la Comissió, si és que no hi tenen inconvenient, que, pel millor ordre, es donin compte d'uns vots particulars que representen l'addició d'uns articles que haurien d'avançar-se a aquest article 56. Aquí, en el guió que ens ha estat lliurat als membres de la Comissió — naturalment per la diferència de numeració — s'ha sofert un error i resultaria que des-

prés hauríem de tornar a la mateixa matèria. Hi ha uns vots particulars que impliquen les addicions següents: «Article 57. El President i els Consellers responen davant del Parlament solidàriament de la política del Govern i individualment de la seva pròpia gestió.» «Article 58. El President de la Generalitat i els Consellers són també responsables individualment davant del Tribunal de Garanties, en l'ordre civil i en el penal, per les infraccions a la Constitució, de l'Estatut aprovat a les Corts Constituents, d'aquest Estatut i de les lleis.» En realitat, l'addició d'aquests articles implica simplement una extensió d'allò que ja ve disposat en l'Estatut aprovat per les Corts Constituents; solament hi afegeix una cosa. Allí es diu, en definir la responsabilitat del President de la Generalitat i dels Consellers davant del Tribunal de Garanties, es parla de «les infraccions de la Constitució, de les infraccions de l'Estatut aprovat per les Corts Constituents i de les lleis», però no es parla «de les infraccions comeses en aquest Estatut». Naturalment, per l'indole del precepte i per a no donar a l'Estatut que nosaltres aprovem una categoria inferior a la de l'Estatut aprovat per les Corts Constituents i a la mateixa Constitució de la República, ens sembla a nosaltres que s'hauria d'incloure aquest article addicional, en el qual vénen definides les responsabilitats del President de la Generalitat i dels Consellers. És a dir: aquests dos articles tendeixen a definir les responsabilitats del President i dels Consellers davant del Parlament, dient «col·lectivament, pels actes col·lectius», «individualment, pels actes individuals» i després «davant del Tribunal de Garanties», no solament per les infraccions que facin referència a l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, sinó també per les infraccions d'aquest mateix Estatut que estem discutint ara. De manera que és simplement una aplicació d'allò que ja venia determinat en la Constitució i en l'Estatut aprovat per les Corts Constituents. Ens sembla que per a la presentació i la regulació orgànica del que és el Consell Executiu, convindria afegir-hi aquests dos articles. Després, hi ha un article 59, el qual és simplement una reproducció, en altra forma, adequada naturalment a tot el conjunt de vots particulars que nosaltres hem formulat a una altra disposició que hi ha en l'Estatut Interior, en el qual article 59 nosaltres diem: «Els Decrets i Reglaments emanats del Consell Executiu seran signats pel President o Consellers corresponents, i si aquell hagués delegat les seves funcions executives, els signarà el Conseller President per delegació». De manera que el que té importància — més per la presentació orgànica del Projecte que per altra cosa — és la definició de les responsabilitats del President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ventosa tracta ara de discutir aquestes esmenes amb l'objecte de normalitzar la discussió del debat parlamentari...

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Precisament aquí hi ha hagut aquesta traspaperació perquè en el dossier, diguem-ne oficial, de la Comissió aquests vots particulars venien en l'article 57, que es refereix al règim local, article 57 del Projecte de la Comissió. Per tant, com que és la primera vegada que s'o-

fereix aquest assumpte a la consideració de la Comissió, jo em permetria demanar a la Presidència la suspensió per quinze minuts de la sessió, per tal que pugui aquesta canviar impressions.

El Sr. PRESIDENT: Ho acorda així el Parlament? (*Assentiment general.*) Es suspèn la sessió per quinze minuts.

(*Es reprèn la sessió a dos quarts de vuit.*)

El Sr. PRESIDENT: La Comissió ha redactat el nou article, refonent les suggerències dels vots particulars. Se'n donarà lectura.

El Sr. SECRETARI: «Els Consellers hauran de sotmetre a la deliberació i decisió del Consell tots els Projectes de Llei que hagin de presentar-se al Parlament, així com també tots aquells Decrets o disposicions que per excedir de les atribucions privatives d'un Departament o per llur importància siguin per la llei reservades al Consell. Als Consellers correspon l'alta direcció i representació de serveis públics assignats als diferents Departaments.»

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Per a explicar que aquest article ha estat motivat per l'acceptació dels dos vots particulars de la Lliga Catalana i els quals han estat refosos amb l'article que s'ha llegit.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? (*Assentiment.*)

El Sr. CASANOVES: Amb el número 55 bis provisional, fins que estigui redactat definitivament l'Estatut.

El Sr. PRESIDENT: Resta aprovat. Un altre article, el 56. Hi ha alguns vots particulars. Doni's compte del primer vot particular. (*Es llegeix.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: N'hi ha un altre d'igual.

El Sr. PRESIDENT: Doni-se'n, doncs, compte. (*Es llegeix.*) Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Jo hem limitaré a exposar algunes raons, i després podran fer la defensa del seu vot particular els senyors Diputats de la Minoria socialista.

Nosaltres ens oposem a aquest article perquè diu que el President, quan no estigui reunit el Parlament, a proposta i per acord del Govern i l'aprovació de les dues terceres parts de la Comissió Permanent, podrà, en casos excepcionals que requereixin decisions urgents, establir per Decret sobre matèries la legislació de les quals correspongui al Parlament, i que aquestes disposicions tenguin caràcter provisional i la seva vigència serà fins que el Parlament legisli sobre la matèria. Vol dir això que s'ha volgut prevenir un cas que és molt probable, és molt possible que es presenti als Estats que disfruten d'una sobirania completa, d'una independència absoluta. En un Estat independent, com dic, pot succeir que es presenti aquest cas, però la Minoria de Lliga Catalana entén que donada la reduïda esfera d'atribucions que té la Generalitat de Catalunya, és pràcticament impossible que es doni el cas que preveu l'article

56 d'aquest Projecte. Donada la missió que la Generalitat té, hem procurat reflexionar sobre el que podria succeir perquè la Generalitat tingués de fer ús d'aquestes facultats discrecionals. Cas de guerra? No ens incumbeix a nosaltres. Cas d'ordre públic? Els casos d'ordre públic no es resolen mitjançant lleis o acords del Parlament, sinó que sempre el manteniment de l'ordre públic és una missió del Govern, és una missió del Poder executiu; no pot succeir mai que calgui reunir un Parlament perquè doni a un Govern els mitjans indispensables per a la garantia de l'ordre públic. Cas de salut pública? Una malaltia, una epidèmia? És molt difícil que pugui ocórrer cap cas d'aquesta naturalesa, perquè és de suposar que el Govern tindrà ja en els Pressupostos, o si no tindrà el mitjà d'arbitrar-los, els recursos econòmics necessaris per a poder subvenir les necessitats que una epidèmia impensadament presentada pogués provocar. Què pot succeir doncs? Ni en matèria de Cultura, ni en matèria de Justícia, en cap de les matèries que estan sotmeses a les deliberacions del Parlament, poden provocar un llei en casos excepcionals; no es concep què pugui arribar a succeir perquè sigui necessari fer l'aplicació d'aquest article. Doncs bé, si en altres matèries es diu que allò que abunda no fa mal, en matèria de facultats d'aquesta naturalesa, de facultats discrecionals, nosaltres creiem que sí. El donar unes facultats excessives a un Consell pot ésser, malgrat totes les previsions que ací es prenguin, pot arribar a entranyar algun perill. És per això que, sense perjudici de què aquest vot particular no prosperés, hem presentat després una altra esmena per a atenuar els inconvenients que aquest Projecte tingui, però de moment la Lliga Catalana ha de sostenir aquest vot particular, i no voldria estendre'm més perquè com que sé que la Minoria socialista també té el mateix criteri i dirà les raons en què es fonamenta, probablement diferents les d'ells de les nostres des d'un punt de vista de Partit, però substancialment seran les mateixes, crec que potser podríem demanar a la Presidència que es fes la discussió conjunta, donant ara la paraula, si ho creu convenient, a la Minoria socialista.

El Sr. PRESIDENT: Si la Minoria socialista vol parlar...

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: La supressió que proposem de l'article 56, per a nosaltres té una importància extraordinària. Diferents vegades, en el curs d'aquest debat constitucional, hem fet ressaltar la figura del President de la Generalitat, que considerem excessivament acusada en el nostre Estatut Interior, i amb motiu d'aquest article és quan aquesta figura es delimita ja d'una manera més extraordinària. Volem que si un dia el President de la Generalitat, en vista de les facultats extraordinàries que li haven anat donant en el curs d'aquest Estatut, vol erigir-se en dictador a Catalunya, ho hagi de fer mancant a les lleis que nosaltres elaborem. Sempre que a un país un home té la vel-

leïtat d'erigir-se en dictador, ho ha de fer tenint la valentia de mancar a les lleis; però si nosaltres donem un article en el nostre Estatut Interior que permeti d'una manera normal i perfectament legal erigir-se en dictador a Catalunya, nosaltres cometríem una equivocació i mancaríem al nostre poble. Deixeu-me analitzar breument aquest article i veureu com no és cap peril·lusori el que estic dient, sinó un perill ben efectiu i ben real. Diu: «El President, quan no estigui reunit el Parlament, a proposta i d'acord unànime del Govern o amb l'aprovació de les dues terceres parts de la Diputació Permanent, podrà, en casos excepcionals que requereixin una decisió urgent, establir per Decret sobre matèries la regulació de les quals correspongui al Parlament.» Prescindint de tot el text intercalat en l'article i anant de dret a les paraules inicials i finals, jo llegiria aquí: «El President de la Generalitat podrà establir per Decret sobre matèries la regulació de les quals correspongui al Parlament»; és a dir, el President de la Generalitat podrà substituir plenament el Parlament. I ara anem a les paraules de l'intercalat, que sembla una habilitat el voler-lo presentar, per a demostrar que aquestes paraules intercalades no són més que un apèndix del President de la Generalitat. Diu: «a proposta unànime del Govern.» El Govern és nomenat pel President de la Generalitat. Per consegüent, coincideix amb el President de la Generalitat en apreciar o deixar d'apreciar quan les circumstàncies seran excepcionals, perquè aquests casos de circumstàncies excepcionals són tan interpretables que qualsevol podria sostenir que avui Barcelona està en circumstàncies excepcionals i, per consegüent, si fóra l'hora d'elaborar un Pressupost el President de la Generalitat sol, de si es podia atribuir la facultat d'elaborar el Pressupost de Catalunya. Ja sé que és forçar una mica l'argument.

El Sr. CASANOVES: I el Pressupost.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Però la qüestió de circumstàncies excepcionals és perfectament opinable i perfectament interpretable. Ens parlava el senyor Duran i Ventosa del cas possible d'un estat de guerra, i argumentava que, no poguent Catalunya declarar una guerra ni donar-la per finida, no entrava en les nostres atribucions considerar com a circumstàncies excepcionals aquesta del cas de guerra; però també entra la interpretació en el sentit contrari, i és que el President de la Generalitat, d'acord amb el Consell Executiu nomenat per ell, vulgui considerar com a circumstància excepcional l'estat de guerra declarat per la República espanyola, i llavors es consideri amb facultats, que no les té en circumstàncies normals, però que en aquells moments considerés que està autoritzat per aquest article, com realment aquest article l'autoritza, per a posar tot el tresor de Catalunya al servei d'aquesta guerra declarada per una potència forastera al nostre Parlament. Aquest argument que el senyor Duran i Ventosa usava més aviat per a treure importància a l'article, per mi és el que li dona una importància definitiva. En els moments de guerra, quan hi ha aquella neurosi, aquella malaltia nerviosa general que als primers que

ataca són, en general, als caps de brot, als que estan dalt de tot del Poder executiu, són els moments precisament peril·losos pels països, quan la riquesa dels països pot ésser dilapidada d'una manera més trista, i és en aquests moments que voldríem la garantia que fos precisa la reunió prèvia del Parlament per a prendre qualsevol acord que faci referència a la possible dilapidació de la riquesa de Catalunya. A més dels casos de guerra, hi ha, com a circumstància extraordinària, els desordres públics que tinguin realment una extensió que faci considerar com a excepcional la circumstància. Aquests desordres públics, com deia molt bé el senyor Duran i Ventosa, en general, està sempre prevista, dintre dels Pressupostos, la manera de reprimir-los, i el Consell Executiu té a la seva mà tots els recursos, i no necessita pas acudir al Parlament per a reprimir qualsevol desordre d'aquest caràcter. Doncs, ¿què és el que necessita el Consell Executiu per a operar amb llibertat que no tingui en temps normal? Necessita poder legislar, és a dir, poder deixar fora de la llei alguns dels promotors del desordre públic, o bé poder disposar d'una part del Pressupost que no estigui assignada. Nosaltres creiem que el desordre públic, per intens que sigui, no ha de privar la reunió del Parlament. Si és tan intens que privi la reunió del Parlament, el Poder executiu, d'acord amb el President de la Generalitat, és a dir, el President, d'acord amb el Consell Executiu, pot actuar sempre que no hagi d'alterar el Pressupost de Catalunya. Quan hagi d'alterar el Pressupost de Catalunya ha d'ésser indispensable, creiem nosaltres, que es reuneixi el Parlament, i no creiem que cap desordre públic pugui arribar a tenir tal intensitat que requereixi una nova estructuració del Pressupost. Perquè direu: es podria tractar d'una revolució que estigui escampada per tot el país; però si un desordre assoleix tal intensitat que no pugui ésser reprimit amb els mitjans normals del Pressupost, jo crec que seria millor deixar el pas lliure a aquest desordre públic, i deixar que s'entronitzés com a vertader poder de Catalunya, perquè hauria demostrat que té més força que nosaltres. També ens parlava el senyor Duran i Ventosa de la possibilitat d'epidèmia, i aquesta possibilitat jo sí que no l'admeto de cap manera, perquè mai una epidèmia pot aconseguir una intensitat tan gran que no permeti la reunió del Parlament. Es podria arribar a una epidèmia localitzada a una ciutat determinada de Catalunya; llavors el Parlament podria reunir-se a qualsevol altre punt. Però no creiem que les lleis que són pròpies del Parlament, se li hagin de treure per a portar-les al Consell Executiu, que no és més que autoritzar dintre la nostra Constitució un possible abús de poder. És clar que la circumstància addicional que no figura en aquest article inicial, però que, segons s'ha dit, dintre la Comissió està disposada a admetre la modificació en aquest sentit, treu importància a les facultats legislatives que donem al President de la Generalitat, perquè les sotmet a un possible referendament per part del Parlament de seguida que es reuneixi, però si treu importància a les facultats legislatives, no treu importància a la facultat

de dilapidar aquella riquesa, que aquesta, quan està dilapidada, ja no es reconstrueix; una llei dictada pel Consell Executiu en funcions de Parlament que estigui mal dictada, el Parlament la revocarà quan es reuneixi, una despesa acordada fora del Pressupost pel Consell Executiu que estigui mal feta, la despesa el Parlament no la podrà restituir quan es reuneixi de nou, sinó que la despesa ja estarà feta i el mal serà inevitable. Nosaltres creiem que en assumptes de despeses, en assumptes d'extralimitar-se en els Pressupostos, els Parlaments han d'ésser extraordinàriament rigurosos, que no han de delegar en cap cas, en cap ocasió, aquesta funció que és la més augusta del Parlament, en el Poder executiu, i per això demanem la supressió pura i simple d'aquest article.

El Sr. CASANOVES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanoves.

El Sr. CASANOVES: Molt poques paraules, per a contestar als senyors Duran i Ventosa i Ruiz i Ponseti. El senyor Duran i Ventosa voldria la supressió pura i simple de l'article 56, perquè no veu aquelles causes excepcionals i extraordinàries que impedeixen la reunió normal del Parlament i que podrien determinar l'acord d'ésser substituït en les seves funcions per la Diputació Permanent. Ha alludit el cas de guerra, el cas d'epidèmia, de pertorbació pública, però potser no es poden preveure en aquest moment les causes extraordinàries que podrien evitar en un moment donat la reunió col·lectiva i total o integral del Parlament; i en aquest cas, i en cas de dubte precisament, per a no privar al Poder executiu i per a no donar-li aquella facultat absoluta, si la realitat impedia la reunió del Parlament, és pel que precisament aquesta Comissió permanent, amb funcions de Parlament, pugui proveir per aquelles circumstàncies extraordinàries que ara potser no es podrien arribar a preveure. En aquest sentit jo crec que queden contestades les paraules del senyor Duran i Ventosa, sobretot quan coneix que en el darrer extrem d'aquest article es modifica en el sentit de què de tots aquells Decrets que pugui acordar o autoritzar la Comissió permanent, n'ha de donar compte al Parlament dintre els vint dies.

Però a part d'aquestes circumstàncies anecdòtiques que ens ha presentat el senyor Duran i Ventosa, hi ha una altra circumstància que és l'obsessió de la Minoria d'Unió Socialista. A tot arreu el senyor Ruiz i Ponseti veu alçar-se aquesta figura del poder personal i li sembla que nosaltres bastim dintre l'Estatut potser aquest fonament que el faci possible. Tal com raonava la V. S. potser sí que es dibuixaria aquesta figura de poder personal i que nosaltres en bastiríem els procediments raonant-la, a base d'aquest article, però diu l'article—i potser cal que es llegeixi i es veurà com hi ha totes les garanties necessàries precisament perquè no es produeixi aquest poder personal —, diu: «El President quan no estigui reunit el Parlament a proposta i per acord unànim del Govern...» Necessita la unitat del Govern. La V. S. diu: és que el President és qui nomena el Govern, però és que hi ha les discrepàncies entre el Govern i el President, i aquestes discrepàncies originen les crisis, i precisament en aquestes

circumstàncies extraordinàries i en problemes de visió diferent és on es poden produir.

L'article continua: «o amb l'aprovació de les dues terceres parts de la Diputació Permanent pot en casos excepcionals que requereixin una decisió urgent establir per Decret sobre matèries la regulació de les quals correspongui al Parlament». I la V. S. no fa referència precisament al que és la Comissió Permanent. La Comissió Permanent no és una cosa creada arbitràriament dintre de l'Estatut; la Comissió Permanent no és una Comissió ordinària del Parlament que pugui plegar-se dòcilment a les exigències o a les pressions o a la voluntat del President de la Generalitat. Segons l'article 37 de l'Estatut, «El Parlament nomena immediatament constituït una Diputació de quinze Diputats i quinze suplents integrada per representants de les diverses fraccions que el formin en proporció al nombre de cada una d'elles. El President d'aquesta Diputació serà el del Parlament. Aquesta Diputació entendreà, quan el Parlament no estigui reunit o quan estigui dissolt fins a la constitució del nou Parlament: primer en tot el que es refereix... etc. Té diverses atribucions i aquí es dona una de nova. De manera que en petit és un Parlament que es reuneix en la proporció de les forces polítiques en plena publicitat i amb la presidència efectiva del President de la mateixa Cambra. De manera que el President de la Generalitat en recórrer a aquest cas extraordinari a l'informe o autorització de la Diputació Permanent, en realitat el que fa no és aixecar el poder personal, ni una voluntat arbitrària, sinó plegar-se a aquelles circumstàncies precisament a la voluntat del Parlament.

Em sembla que aquestes consideracions hauran pogut convèncer al senyor Ruiz i Ponseti de què aquí no es tracta de donar facultats extraordinàries al President, sinó, al revés, de regular les seves atribucions d'acord amb les atribucions del Parlament, i si potser per un lapsus de redacció l'article deixava la porta oberta en el seu paràgraf segon en dir: «Aquestes disposicions tindran caràcter provisional i llur vigència estarà limitada temporalment fins que el Parlament legisli sobre la matèria», per a no donar una permanència als Decrets aquests per la inhibició del Parlament, o perquè les seves tasques poguessin diferir en ocupar-se d'aquests Decrets, ja ha reconegut el senyor Ruiz i Ponseti que la Comissió admetia que en el segon paràgraf digués: «Aquestes disposicions tindran caràcter provisional i llur vigència estarà limitada en la forma establerta per l'article 38 d'aquest Estatut pels acords de la Diputació Permanent.» L'article 38 de l'Estatut diu el següent: «Els acords de la Diputació Permanent s'entendran revocats si el Parlament no els ratifica d'una manera expressa en una de les vint sessions immediates.» Per tant, vegi el senyor Ruiz i Ponseti que s'allunya aquest pànic que té del poder personal i vegi que del que es tracta és de donar facilitats al moviment de Poders dintre de les seves atribucions i a l'equilibri que han de tenir, constitucional i perfecte, dintre del seu treball dividit, i per a donar facilitats també als responsables del Consell Executiu i de l'alta Presidència de la Generalitat, en

circumstàncies que ara potser no podem prevenir, però que en el transcurs dels pobles es poden produir: perquè el senyor Duran i Ventosa al·ludia ja als casos d'epidèmia, de guerra, a un estat de trasbalsament públic, però el món marxa amb un ritme que potser encara s'han d'inventar les noves circumstàncies extraordinàries que puguin produir un trasbalsament i que facin adoptar al Govern determinades decisions. *(Rialles.)*

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Enllaçant amb les darreres paraules del senyor Casanoves, he de començar per dir que precisament estem aquí legislant i estem per a prevenir les coses que puguin esdevenir i les que no es poden prevenir no les hem de deixar consignades en l'Estatut Interior. Les que es puguin prevenir són aquelles que han de figurar en la nostra legislació, i les que nosaltres preveïem són de dues menes, les facultats que té reservades el Parlament i que no té el Poder executiu, el Consell Executiu, són només de dues menes: són les facultats legislatives i les facultats pressupostàries. He dit abans que les facultats legislatives, degut a aquesta petita modificació que va suggerir dintre de la Comissió el senyor Ventosa i Calvell i que per a nosaltres representa veritablement una millora de l'article, representa una garantia, ja no donem importància a l'assumpte. El fet de que el Parlament hagi de referendar les lleis fetes pel Consell Executiu ja ens satisfà prou, i si no fos l'altre aspecte, el de les facultats pressupostàries, no insistiríem en la qüestió. Però hem dit abans que una despesa mal feta no té remei, tant és que el Parlament prengui acord en un sentit com en un altre, la despesa estarà mal feta i la riquesa ja estarà dilapidada. Si el Consell Executiu, seguint suggerències del seu President, en un moment que ell consideri extraordinari — posem un cas de guerra —, atribuint-se en virtut d'aquest article facultats que té el nostre Parlament, aixeca un gran emprèstic al país, que pot fer-ho perquè aquesta és una facultat del Parlament que segons aquest article 56 queda tramesa al Poder executiu; aixeca un gran emprèstic al país i el posa a disposició del que sigui, del que està fent la guerra, i aleshores ocasiona un mal irreparable a Catalunya, vindrà el Parlament, votarà un vot de censura per al President i el Consell Executiu, el President i el Consell Executiu se'n aniran a casa seva molt tranquils i la riquesa de Catalunya estarà dilapidada per a sempre més.

Això és el que nosaltres volem evitar; volem evitar que aquestes facultats extraordinàries i irreparables siguin trameses al Consell Executiu i les retengui sempre el Parlament, perquè el poble per a això elegix el Parlament, perquè faci lleis, però també perquè vigili les despeses, i l'única manera de vigilar les despeses és votant un Pressupost, i el Consell Executiu no s'ha d'apartar mai del Pressupost que voti el Parlament.

Deia el senyor Casanoves que poden haver-hi discrepàncies en el Govern, però quan està tancat el Parlament si hi han discrepàncies en el Govern,

el senyor President de la Generalitat dona la llicència absoluta al seu Govern i en nomena d'altre, perquè entra precisament dintre de les seves facultats, i aquest és el perill del poder personal a què nosaltres fèiem referència, perquè s'ha produït una crisi, el President ha fet un nou Govern, i té l'obligació de presentar el nou Govern a la primera reunió del Parlament. Però com que és ell el qui ha de cridar a la reunió del Parlament, no cridant-la està resolt el problema, i segueix exercint el poder personal a què jo abans feia referència.

També ens deia el senyor Casanoves que aquests assumptes han d'ésser referendats pel Parlament a les vint sessions immediates. Les vint sessions immediates es compten des de la primera que es reuneixi, després dels acords que hagi pres el Consell Executiu, però com que aquesta primera sessió que es reuneix ha d'ésser cridada precisament pel President de la Generalitat o pel President del Parlament, que en general anirà d'acord amb el President de la Generalitat, resulta que els nostres arguments no queden desfets, sinó que resten subsistents.

Nosaltres demanaríem que si no es vol acceptar la retirada pura i simple d'aquest article, que seria fer honor a la democràcia, fer honor al sentit liberal del nostre Estatut, quan menys que es posés un vet absolut a tot el que sigui apartar-se del Pressupost. No ens faria res que el President juntament amb el Consell es reservés aquestes facultats legislatives, però que de cap manera pogués variar el Pressupost votat pel Parlament de Catalunya.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Només per a rectificar al senyor Casanoves, només per a dir breus paraules. Nosaltres no veiem que el manteniment d'aquest article importi tants perills com indica el senyor Ruiz i Ponseti. No obstant, per principi, per manteniment de la doctrina, hem presentat aquest vot particular i no el retirem, sinó que votarem mantenint aquest vot particular, però hem de reconèixer que, admesa l'esmena a què ha fet al·lusió el senyor Casanoves de fallar en definitiva el Parlament dintre de les vint sessions consecutives, no veiem que pugui tenir perill tan gros per a la Generalitat, ni per la causa de la pàtria, el manteniment d'aquest article, de manera que diem simplement que per principi el mantenim, però que, malgrat l'acceptació, creiem que no passarà cap desgràcia perquè aquest article quedi aprovat així.

El Sr. PRESIDENT: Vol rectificar la Comissió?

El Sr. CASANOVES: Realment, crec que no tindria d'insistir per a portar al convenciment al senyor Ruiz i Ponseti, però el senyor Ruiz i Ponseti oblidava un dels arguments principals, la Comissió Permanent, i jo li voldria dir en termes de la seva professió, ja que els enginyers envaeixen les dels advocats, que la Comissió Permanent és un Parlament d'escala reduïda. *(Rialles.)*

El Sr. RUIZ I PONSETI: Massa reduïda. *(Rialles.)*

El Sr. CASANOVES: Hi ha la representació

proporcional de totes les forces que hi ha a la Cambra, i, per tant, si el President per dictar aquests Decrets en circumstàncies extraordinàries, ha de consultar el Parlament; no negligeix pas el Parlament, ni s'erigeix en dictador, tal com les VV. SS. sostenen.

El Sr. COMORERA: Em permeteu una petita pregunta? Aquesta Comissió Permanent, ¿treballaria amb llum i taquígrafs?

El Sr. CASANOVES: Aquesta Comissió Permanent és una Comissió a la qual poden assistir tots els Diputats, com a totes les Comissions de la Cambra poden assistir-hi. Per tant, no hi ha clandestinitat ni manca de publicitat. A més, en l'article 28 es parla també d'una altra garantia, de què si ho demana una, tercera part de la Diputació Permanent, també demanant-ho la tercera part, s'ha de reunir el Parlament. Per altra banda, ja esvaïda aquesta por al poder personal, és allò que inquieta més al senyor Ruiz i Ponseti la qüestió de finances, de Presupostos. Ell té por que el President, amb autorització del Parlament reduït o de la Diputació Permanent, pugui posar contribucions noves damunt del país, ocasionar despeses extraordinàries, etc. Jo em felicito que parteixi precisament de la Minoria d'Unió Socialista de Catalunya aquest pànic en el manteniment de l'economia actualment burgesa.

El Sr. FRONJOSA: No, no. Esteu ofside per segona vegada. (*Rialles.*)

El Sr. CASANOVES: Sí sí, hi ha aquesta por en aquest sentit, però no s'inquieta per a res el senyor Ruiz i Ponseti; hi ha tota mena de garanties. És el President d'acord amb el Govern, d'acord amb la Diputació; la Diputació Permanent—no he de tornar a llegir l'article — es compon de quinze Diputats, quinze suplents, i en la proporció de les forces que hi ha a la Cambra, de Diputats que hi ha a la Cambra. I, a més, si dintre dels vint dies s'ha d'aprovar, no és pas excessiva la confiança per funcions extraordinàries que pugui reclamar; per tant jo demano a la Cambra que rebutgi aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ruiz i Ponseti té la paraula, per a rectificar.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Veig que és impossible convèncer la Comissió de la impropedècia d'aquest article. Nosaltres creiem que aquest article està completament fora de lloc. Aquest article ha estat introduït en la nostra Constitució perquè es troba en les Constitucions dels països que poden fer guerres; nosaltres no podem fer-les, i no hi hauria d'estar.

El Sr. CASANOVES: Poden donar-se altres circumstàncies.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Voleu que l'article hi sigui? Nosaltres no podem pas imposar la seva retirada, naturalment; únicament fer constar que aquesta Diputació Permanent, aquest Parlament d'escala reduïda, a què feia referència el senyor Casanoves, si es pot reunir aquest Parlament d'escala reduïda, el nostre Parlament total ja és d'escala prou reduïda perquè no es pugui reunir sempre que convingui. Es podria reunir tot el Parlament i evitariem aquest article que dóna possibilitats a aquest poder personal a què fèiem referència.

El Sr. PRESIDENT: Així resten rebutjats

els vots particulars, amb els vots a favor de la Minoria de Lliga Catalana i d'Unió Socialista de Catalunya; no és així? S'aprova l'article 56?

El Sr. CASANOVES: Hi ha una esmena a la qual potser es podria donar lectura.

El Sr. PRESIDENT: Doni's compte d'aquesta esmena.

El Sr. SECRETARI: Es un vot particular. Diu:

«Els Diputats que subscriuen tenen l'honor de formular el següent vot particular al dictamen sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya:

Article 56. En el cas de què el Parlament decideixi mantenir aquest article, el paràgraf segon del mateix quedarà redactat així:

«Aquestes disposicions tindran caràcter provisional i llur vigència estarà limitada en la forma establerta a l'article 38 d'aquest Estatut per als acords de la Diputació Permanent.»

Palau del Parlament, 20 d'abril del 1933. — Lluís Duran i Ventosa i J. Ventosa.»

El Sr. CASANOVES: La Comissió admet aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT: S'admet aquest vot particular? Resta admès. No hi ha cap més vot particular, ni cap altra esmena. S'aprova l'article? Resta aprovat. S'ha acabat la totalitat d'aquest capítol. S'aprova tot el capítol? Resta aprovat.

El Sr. DURAN I VENTOSA: S'em permet un prec?

El Sr. PRESIDENT: No he tancat la sessió encara. Té la paraula la V. S.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Un dels companys que volen intervenir en el capítol referent al règim local, demà es veuran impossibilitats d'assistir a la sessió. Demanaríem solament a la Comissió que, d'acord amb la Presidència, es fes una postposició d'aquest capítol de règim local, que tant té discutir-lo demà com demà passat, i aleshores aquests podrien intervenir-hi.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no ha portat pressa en la discussió d'aquest Projecte en els darrers dies, perquè no estan dictaminats encara els Projectes de Llei que han de venir al Parlament. És per aquesta circumstància que aixecava la sessió, cal dir-ho. Ara si voleu, gustosament — per la meua part no hi ha inconvenient — podríem començar la discussió del capítol referent a Justícia.

El Sr. CASANOVES: No hi ha cap inconvenient en discutir el capítol referent a Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Començarem demà, doncs, discutint el capítol que fa referència al règim judicial.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Prec i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre l'Estatut Interior de Catalunya.

(S'aixeca la sessió a un quart de nou i cinc minuts de la vetlla.)

